

Chương 36

Quái Vật

Cả bọn được phen sững sờ khi Livial xuất hiện trước ngưỡng cửa. Trong bộ đồ mới, trông nàng chẳng khác nào một cậu con trai đang lớn. Chiếc quần dài bó gối màu xanh không làm mất vẻ duyên dáng, xinh đẹp của nàng, chiếc áo khoác ngoài màu nâu kết hợp với chiếc áo cao cổ màu be nàng mặc bên trong càng tôn lên làn da trắng ngần, tinh khiết.

- Người lớn ngủ cả rồi. Chúng ta đi thôi! - Thấy bọn trẻ đứng nhìn, Livia nói tiếp. - Chị tự may đấy. Đi vào ổ của bọn quái vật ba chân mà lại mặc váy thì kỳ lắm.

- Chị lúc nào cũng đẹp. Mặc như thế này vẫn đẹp. - Ka'nezai gật gù nói.

- Em đang thắc mắc liệu anh Isalmur có còn thấy chị đáng yêu trong bộ đồ này không.

- Đó là việc của anh ấy. - Livia tỉnh bơ nói nhưng trong lòng nàng nghĩ gì thì bọn trẻ chẳng tài nào biết được.

Khẽ khàng mở cửa, bọn trẻ rón rén từng bước ra ngoài phòng khách, vừa đi vừa nghe ngóng. Joe thầm mong không ai thức dậy vào lúc này, nếu không cả bọn chết chắc.

Bước vào khu rừng mê cung màu nhiệm, Joe ngoái đầu nhìn lại ngôi nhà rồi cùng các bạn rảo bước trên con đường thoai thoải dẫn tới thung lũng. Trong ánh trăng, bọn trẻ lặng lẽ đi xuyên qua những hàng cây ưng vàng lấp lánh, gió lạnh gào rít điên cuồng nhưng mấy đôi chân nhỏ bé vẫn tiếp tục bước về phía trước. Hẳn nhiên, vẻ đẹp của bầu trời đêm đã át đi phần nào cái lạnh đang làm chúng run rẩy. Bọn trẻ đi theo đốm sáng đang lơ lửng phía trước. Theo sự chỉ dẫn của đốm sáng, Joe biết cậu và các bạn đang đi về phía tây của mê cung chứ không phải về phía thung lũng như cậu nghĩ lúc ban đầu. Zalla khẳng định cậu chưa từng đi vào mê cung theo con đường nhỏ hẹp, uốn lượn lạ lùng này.

- Có thể con đường này sẽ dẫn chúng ta ra khỏi mê cung. - Joe nói.

- Mình cũng nghĩ vậy vì bọn quái vật ba chân đầu có cư ngụ trong mê cung. - Zalla đồng ý.

Joe không biết còn phải đi bao lâu nữa mới đến được ổ của bọn quái vật. Vì muốn tới nơi thật nhanh nên chẳng đưa nào trong bọn đòi dừng chân nghỉ.

- Có khi nào mẹ sẽ cùng mọi người đuổi theo chúng ta khi mẹ thức dậy mà không thấy chúng ta không?

- Không có chuyện đó đâu. - Joe nói, nhưng trong thâm tâm, cậu cũng lo sợ điều đó xảy ra. Cậu giục mọi người. - Đi nhanh lên, các cậu.

Đi sau Joe, Zalla lên tiếng:

- Yên tâm, không ai biết con đường này đâu.

Con đường không mấp mô, hiểm trở nhưng có những khúc ngoặt đột ngột và uốn lượn theo những thân cây ung dẫn tới một con đường khác rộng hơn. Bọn trẻ mong cho trời mau sáng để thấy rõ đường đi và có thể nhìn bao quát được cảnh vật phía trước. Tim chúng rộn lên khi thấy quãng sáng màu hồng nhạt thấp lên nơi chân trời phía đông. Chúng có cảm giác mình đang tới gần rìa của mê cung, vì ở đây cây cối mọc khá thưa thớt, và nếu nhìn ra xa chúng có thể thấp thoáng trông thấy đỉnh của những ngọn núi cao. Ngày mới đang tới, bọn trẻ cùng tận hưởng không khí trong lành của buổi sớm mai. Livia phát cho mỗi đứa một cái bánh thơm phức để xua tan cơn buồn ngủ. Bọn trẻ ăn ngấu nghiến và đòi thêm nữa nhưng Livia nhất quyết không chịu, vì nàng muốn dành đồ ăn cho bữa trưa và bữa tối.

Có tiếng nước chảy róc rách, bọn trẻ muốn tới con suối gần nhất nhưng đóm sáng lại dẫn chúng vào một trảng đất rộng không có cây cối. Ở giữa trảng đất có một vũng nước nhỏ, tròn vành vạnh một cách đáng kinh ngạc. Bầu trời trong vắt không một gợn mây, ánh nắng chiếu xuống mặt nước phản chiếu đầy màu sắc lấp lánh, và khi gió ngừng thổi, mặt nước cũng tĩnh lặng trở lại. Soi bóng trên làn nước trong veo, Joe cất tiếng:

- Nghi ngơi một lát rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Lúc này Joe đang rất khát và muốn uống nước trong cái vũng nhỏ. Chẳng cần hỏi ý kiến ai, cậu cúi thấp người, kề mặt sát mặt nước và khi đôi môi cậu vừa chạm vào làn nước mát lạnh, cậu liền nghe thấy một tiếng rú kinh hãi. Cùng lúc đó, cậu có cảm giác ai đó đang túm chặt vạt áo lôi cậu trở lại, nhưng cậu đã bị hút vào một vòng xoáy nước khủng khiếp. Có một điều lạ là Joe không bị ướt hay cảm thấy lạnh. Cậu không cố gắng mở mắt mà chỉ bặm môi thật chặt, cố hít thở đều để giữ món bánh nướng ở lại trong bụng. Đầu óc quay cuồng, Joe ôm lấy bụng khi cảm thấy mình đang lộn nhào mấy vòng trong không trung. Đúng lúc sắp sửa ói ra chút bánh ít ỏi trong dạ dày thì bàn chân cậu bỗng chạm đất rồi cậu chới với ngã sấp mặt xuống đất đau điếng.

Joe không biết mình đang ở đâu. Quanh cậu toàn một màu đen ngòm. Cậu lắc đầu thật mạnh để tỉnh táo trở lại và khi làm vậy, cậu nghe thấy ba tiếng bịch bịch vang lên gần như cùng một lúc ngay bên cạnh cậu.

- Joe, cậu có ở đây không? - Giọng Zalla vang lên.
- Mình ở đây, ngay cạnh cậu đây này. - Joe nói.
- Livia và Ka'nezai đâu?
- Ngồi cạnh mình. - Zalla nói.
- Chúng ta đang ở nơi khi gió nào vậy? - Ka'nezai rên rỉ kêu to.
- Nói nhỏ thôi, chúng ta không biết mình đang ở đâu mà. - Livia nhắc nhở.

Livia nói đúng, ngộ nhỡ bọn trẻ đang ở trong ổ của bọn quái vật thì cái giọng oang oang vừa rồi của Ka'nezai có thể đánh thức chúng dậy mất.

- Tối quá, mình chỉ thấy lờ mờ phía trước. - Joe vừa nói vừa loạng choạng đứng dậy, hai tay quờ quạng trong không khí, vẻ mặt nhăn nhó khổ sở vô cùng.

Bọn trẻ thực sự không thể đoán ra mình đang ở đâu, dưới lòng đất hay trên mặt đất. Sau vài phút đứng im để mắt quen dần với bóng tối, Joe cảm thấy khung cảnh xung quanh không mấy thân thiện, không khí nặng nề, u ám và lạnh lẽo Ka'nezai có vẻ lo lắng, cậu thầm thì:

- Mình cảm thấy không ổn. Để tìm được đường ra không phải chuyện dễ.

Cảm giác bị nhốt trong một nơi tăm tối thật là khủng khiếp, nhưng bọn trẻ vẫn giữ vững tinh thần. Dù có chút sợ sệt nhưng cả bọn không hoang mang, chúng quyết định đi men theo bức tường đá để khám phá những bí mật đang chờ đợi mình phía trước. Chúng nối đuôi nhau mà đi, đứa này bám sát đứa kia, cố gắng không gây ra tiếng động nào. Tới lúc này, không còn nghi ngờ gì nữa, bọn trẻ nghĩ chúng đang ở trong một hang động khổng lồ có vẻ kéo dài đến vô tận.

- Đi nhanh lên! - Zalla gọi với về phía sau và nhanh chóng lao về phía trước.
- Có ánh sáng!

Ngay khi Zalla vừa nói xong, Joe liền trông thấy trên đỉnh đầu mình có một bóng đen đang trườn nhanh từ bức tường đá này sang bức tường đá kia, nhưng khi định thần nhìn kĩ, cậu lại không thấy gì nữa. Tuy nhiên, cho dù nghĩ mình bị lóa mắt thì cũng không sao, cậu cũng đang bắt đầu rơi rụng. Ở đây có cái gì đó thực sự đáng sợ. Cậu cảm thấy mình khó có thể thoát khỏi những suy nghĩ luẩn quẩn, cho dù có thể, cậu sẽ lại dễ dàng vướng vào những ý nghĩ ấy khi niềm hy vọng thoát khỏi đây trở nên xa vời.

- Chúng ta đang bị theo dõi. - Zalla đứng lại, nói.
- Ai theo dõi chúng ta? - Ka'nezai nói, giọng hoang mang.

- Mình không biết. Mình có dự cảm không lành rằng chúng ta sắp gặp nguy hiểm.

- Mau đi thôi. Đừng có đứng lại trò chuyện nữa. - Livia nói, giọng run rẩy.

Không thể trách Livia nhất gan mà chỉ có thể nguyên rủa cái nơi đáng ghét này. Thực tình, nào có ai muốn đứng đây trò chuyện cơ chứ! Rồi thình lình, Joe trông thấy trên bức tường đá gồ ghề, lởm chởm có nhiều bóng đen dài và to đang di chuyển rất nhanh, cậu quay phắt lại nhìn vì nghĩ rằng chúng đã trườn sang phía bên kia bức tường đá nhưng chúng đã biến mất như những bóng ma thoát ẩn thoát hiện.

- Cái gì vậy? - Livia hỏi nhỏ.

- Đi thôi! - Zalla nói.

Cả bọn rón rén bước đi, căng thẳng nhìn vào bóng tối lờ mờ. Có vẻ như chúng đang tới gần nơi phát ra ánh sáng. Ka'nezai thềm thì điều gì đó sau lưng Joe, nghe như một lời cầu nguyện: "Mong là ánh sáng ban ngày."

Có Zalla dẫn đường, Joe để tâm quan sát những bức tường xù xì, nhưng càng chú tâm cậu càng cảm thấy mỗi đe dọa mỗi lúc một lớn dần.

- Cậu nghĩ chúng ta sẽ ra khỏi đây được chứ? - Joe thềm thì sau lưng Zalla.

- Ngay cả khi không ở trong lòng đất, chúng ta cũng khó mà ra khỏi nơi này. Con dao băng đã đưa chúng ta đến nơi mình muốn đến. - Giọng Zalla không có vẻ gì sợ hãi.

- Vậy... những bóng đen...

- Á!

Tiếng kêu của Livia làm cả bọn giật bắn người.

- Có chuyện gì vậy? - Joe hỏi Livia.

- Bị trượt chân thôi. - Livia nói.

- Để em dìu chị đi. - Joe đề nghị.

- Không sao. Chị tự đi được.

Chợt có tiếng động lạ vang lên. Cả bọn chăm chú lắng nghe. Chúng nhìn quanh nhưng chưa xác định được tiếng động phát ra từ phía nào. Một cơn gió thổi đến khiến bọn trẻ rùng mình. Giờ thì chúng đang đứng tùm tùm một chỗ, lo lắng nhìn quanh và khi tiếng động ròn rợn vang lên một lần nữa, chúng biết rằng mỗi nguy hiểm đang ở ngay trên đầu.

Bọn trẻ lập tức ngẩng đầu lên, vừa kịp trông thấy những bóng đen đang quần quanh các nhũ đá khổng lồ lơ lửng trong không khí. Vài bóng đen đang thả mình xuống chỗ bọn trẻ, dài ngoằng ngoằng. Joe không biết chúng là giống gì, chỉ thấy chúng có thân hình đen tuyền, trơn bóng.

- Chạy đi! - Zalla hét vang.

Cả bọn cắm đầu cắm cổ chạy, không cần biết phía trước là đường đi hay chạm bẫy. Chưa được bao lâu, Joe nghe thấy một tiếng hét thê thảm vang lên, cậu bủn rủn tay chân vì biết đó chính là tiếng hét của Livia. Bất chợt, Joe cảm thấy có cái gì đó quần quanh cổ cậu, siết chặt khiến cậu ngạt thở.

Trong cơn hoảng loạn, cậu vẫn nghĩ về mọi người, muốn gắng gượng đứng dậy để vượt qua mọi nguy hiểm sinh tử này. Joe nghĩ hẳn là mình đã chết khi nhìn thấy những luồng sáng trắng hiện ra rõ ràng, đó hẳn là ánh sáng soi lối của các thiên thần. Bỗng dưng cậu không còn cảm thấy ngạt thở nữa, nhưng những bóng đen mỗi lúc một nhiều thêm và chúng lại đang lao vào cậu...

- Cút hết đi! - Một giọng đánh thép cất lên.

Joe cảm thấy có một bàn tay to lớn tóm chặt lấy cậu, kéo cậu đi, nhờ đó cậu mới thoát khỏi sự tấn công nhanh như chớp của những bóng đen góm ghiếc.

Joe mở mắt và biết mình còn sống. Không kịp suy nghĩ cậu vùng dậy tìm kiếm mọi người.

- Nằm xuống! - Một giọng nói vang lên ra lệnh.

Joe chớp mắt tới ba lần nhưng hình ảnh cậu thấy vẫn không đổi khác: Bác Han'dalf đang chăm sóc cho Livia, ngồi bên trái và bên phải bác lần lượt là Zalla và Ka'nezai, cả hai đều đang nhìn Joe, mỉm cười.

- Cháu thấy sao rồi? - Bác Han'dalf hỏi.

Joe thở phào nhẹ nhõm nhưng cổ của cậu vẫn còn rất đau. Cậu nghẹn ngào nói:

- Bác Han'dalf, tất cả chuyện này là thế nào vậy?

- Ta đang muốn hỏi cháu câu đó đây. - Bác Han'dalf lạnh lùng nói. - Sao mấy đứa to gan thế? Ai cho mấy đứa tới nơi này?

- Nơi này là nơi nào ạ? - Joe hỏi, mắt ngó quanh những bức tường sần sùi, xám ngoét. Ở đây bóng tối không còn ngự trị, trần và các bức tường được chiếu sáng bởi một thứ ánh sáng xanh mờ ảo không biết phát ra từ đâu.

- Còn nơi nào nữa. Ô của bọn quái vật ba chân. Máy đưa phải biết trước khi tới đây chứ. - Xem ra bác Han'dalf còn đang bực mình. Giọng bác đầy bực bội. Bác đỡ Livia ngồi dậy rồi đi tới bên Joe. - Để ta xem cổ của cháu nào.

Sau một hồi sờ nắn, xem xét kỹ lưỡng, bác nói:

- May mà ta về kịp, nếu không máy đưa tiêu đời hết rồi.

- Là bác cứu bọn cháu? - Joe nói.

- Chứ còn ai. - Bác Han'dalf cao giọng. - Ta đâu muốn làm việc ấy nhưng nếu không làm thì chẳng cứu nổi đứa nào. - Giọng bác Han'dalf ra chiều tiếc nuối.

- Ý của bác là bác không muốn ra tay với bọn quái vật ba chân? - Joe hỏi.

- Đúng vậy. Ta tới đây không phải để gây chiến.

- Thế bác tới đây làm gì? - Livia hỏi vọng sang.

- Không hỏi nhiều nữa. Nằm nghỉ một lúc rồi ta sẽ đưa các cháu về.

- Chúng cháu không về đâu. - Joe nói.

- Chúng cháu tới đây là để giúp bác. - Giọng Zalla vang lên.

- Ta làm gì mà phải cần sự giúp đỡ của các cháu?

- Một mình bác không thể chiến đấu với bọn quái vật ba chân. Chúng trông thật gớm ghiếc... - Joe rùng mình nói.

- Ai nói với các cháu là ta tới đây để giao chiến với bọn quái vật ba chân hả? Nhảm nhí! - Bác Han'dalf bực dọc nói.

- Bố cháu nói bọn quái vật ba chân đã tới nhà bác. Có đúng không ạ? - Zalla hỏi.

- Ừ. - Bác Han'dalf miễn cưỡng trả lời.

- Chúng cần gì ở bác?

- Thằng nhỏ này là bạn của các cháu à? Cũng nhanh mồm nhanh miệng gớm. Cậu bé, tên cậu là gì?

- Ka'nezai ạ. - Ka'nezai đồng dục trả lời.

- Chúng không muốn gì ở ta hết.

- Bác Han'dalf, làm ơn nói rõ cho chúng cháu biết chuyện gì đã xảy ra với bác. Mọi người ở nhà rất lo lắng cho bác. - Livia năn nỉ.

Bác Han'dalf chẳng hề động lòng trước sự năn nỉ tha thiết của Livia. Bác ngồi đó, vẻ đăm chiêu hiện rõ trên khuôn mặt. Joe không dám gắng hỏi thêm vì sợ bác nổi giận. Ngay từ lần đầu gặp mặt, cậu đã biết bác Han'dalf là một người cứng rắn, mặc ai nài xin, bác sẽ không nói, không làm điều bác không muốn.

- Bác Han'dalf ơi! Có phải đây là lần đầu tiên bọn quái vật ba chân ra khỏi ổ của chúng không ạ? - Giọng Livia nhẹ nhàng, êm dịu, có lẽ vì thế mà bác Han'dalf không nổi giận với nàng.

- Ô gì mà to thế! - Ka'nezai buột miệng thốt lên.

- Thế sao chỗ chúng ta đang ngồi không có bọn quái vật ba chân? - Joe hỏi.

- Mất bao công sức ta mới tìm được chỗ an toàn này. Cũng may là các cháu lại đi tới đúng chỗ của ta. Lúc vừa vào tới đây, ta đã nghe thấy tiếng hét...

- Bác vào đây bằng cách nào ạ?

Joe nhìn theo hướng tay bác Han'dalf chỉ. Cậu tự hỏi mắt mũi mình để đâu mà không nhìn thấy có một cái lỗ to như vậy.

- Các cháu sẽ đi qua con đường hầm này để về nhà.

- Chúng cháu sẽ về nhà cùng với bác. - Joe ngang bướng nói.

- Đừng dở chứng! - Bác Han'dalf nạt ngang. - Ta có việc phải ở lại đây. Chưa biết khi nào mới về.

- Bác Han'dalf bác có việc cần bàn với bọn quái vật ba chân sao? - Joe làm bộ làm tịch hỏi.

- Đừng có tếu táo như thế! Mà các cháu trốn nhà đi đúng không?

- Không có tiếng trả lời. Bác Han'dalf nhìn từng đứa một, thờ dài, nói:

- Joe, con dao bằng bác tặng cháu không phải để dùng vào những việc như thế này. Phải dùng nó vào những việc có ích...

- Đi giúp bác không phải là việc có ích sao ạ? - Joe cứng cỏi nói.

- Bác nói rồi. Bác không cần sự giúp đỡ của mấy đứa. Bác đang chờ đợi, khi thời cơ đến, bác sẽ lấy lại ngôi sao...

- Bác Han'dalf, bọn quái vật lấy những ngôi sao của bác à? - Joe sững sờ hỏi.

- Chúng lấy để làm gì ạ? - Cả bọn đồng thanh kêu lên.

- Bé cái mồm thôi. Kéo bọn quái vật bò vào đây bây giờ.

Không chỉ có Joe kỳ kèo đòi bác Han'dalf kể rõ sự tình mà cả ba đứa kia đang nằm thu lu một góc cũng lồm cồm ngồi dậy, bò tới bên bác Han'dalf, giọng Livia ngọt ngào:

- Bác Han'dalf, chuyện tới nước này bác còn giấu chúng cháu làm gì.

- Lỡ mồm lỡ miệng là hỏng hết chuyện. - Bác Han'dalf cần nhẫn.

Bác lo gì chứ, chúng cháu sẽ giữ mồm giữ miệng. - Joe nói.

- Trẻ con không nên biết những chuyện này. - Bác Han'dalf kiên quyết nói.

Joe không bỏ cuộc, mấy đứa kia cũng vậy. Biết bác Han'dalf không thể chịu nổi tiếng con nít eo éo bên tai, mấy đứa thay nhau bàn ra tán vào, đưa ra đủ mọi lý do trên trời dưới biển, nhưng thực tình bọn chúng làm sao biết được nguyên nhân khiến bọn quái vật ba chân lẩy đi những ngôi sao của bác Han'dalf, mục đích của chúng là để bác Han'dalf thấy chán mà nói thật cho chúng nghe.

- Mấy đứa đừng nói nữa, có được không?

Joe đưa mắt nhìn bác Han'dalf rồi nhìn hai đứa bạn, nháy mắt mỉm cười vì kể sách của chúng đã thành công.

Bác Han'dalf không nói gì thêm, lẳng lặng đi tới bên miệng lỗ rồi ra hiệu cho chúng bò vào. Bọn trẻ giãy nảy lên phản đối vì tưởng bác bắt chúng về nhà. Ka'nezai là đứa kêu to nhất, nói rằng mình còn mệt nên không thể chui vào cái lỗ kia được.

- Vậy mấy đứa ở lại đây. Bác đi xem tình hình thế nào.

Bác Han'dalf chỉ cần nói thế là bọn trẻ đã hiểu ra sự việc Ka'nezai lập tức ngồi thẳng dậy, mon men tới gần miệng lỗ, nhìn bác Han'dalf cười trừ.

Bên trong đường hầm khá rộng, không ngột ngạt như Joe nghĩ. Chỉ có điều trong này sâu hun hút, không có nhiều ánh sáng, mặc dù vậy thứ ánh sáng xanh mờ ảo kia cũng xua đi được bóng tối mênh mang.

- Bác Han'dalf, ánh sáng này từ đâu ra vậy? - Joe tò mò hỏi.

- Lát nữa rồi biết.

Đường hầm không nhỏ nên đủ chỗ cho hai người đi sóng đôi. Joe đi cùng bác Han'dalf còn Zalla, Ka'nezai và Livia đi đằng sau. Bọn trẻ không chuyện trò gì vì hễ chúng mở miệng là lại bị bác Han'dalf yêu cầu im lặng để không làm kinh động tới lũ quái vật ba chân. Sau khi đi được một đoạn dài, Joe thấy ở phía trước xuất hiện hai lối đi, một lối đi thẳng và một lối rẽ về phía bên phải.

- Đi theo lối này! - Bác Han'dalf vừa nói vừa rẽ vào lối nhỏ. Con đường hầm trở nên hẹp hơn, chỉ đủ chỗ cho từng người đi một.

- Bác Han'dalf, còn lâu nữa không ạ? - Giọng Livia vang lên từ đằng sau.

- Sắp rồi.

Cảm giác đi trong đường hầm thật chẳng thú vị chút nào. Joe tưởng tượng nếu bọn quái vật ba chân đột nhiên xuất hiện và siết chặt lấy cậu thì khủng khiếp biết bao.

Không khí bắt đầu lạnh dần nhưng không hiểu sao trán Joe vẫn vã mồ hôi hột. Vì lo sợ hay hồi hộp? Cậu không biết nữa. Có lẽ do cả hai.

Joe ngẩn người nhìn con đường hầm sâu hun hút, thậm chí không được nán chí. Nếu cậu tỏ ra mệt mỏi, bác Han'dalf sẽ không chần chừ túm cổ cậu tống ra khỏi đây.

- Dừng lại! - Giọng bác Han'dalf vang lên ra lệnh. Joe quay đầu nhìn bác khó hiểu.

- Có nhìn thấy cánh cửa trước mặt cháu không?

- Cánh cửa nào ạ? - Joe hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không mờ mờ phía trước.

- Đi thêm vài bước nữa...

Bác Han'dalf đẩy nhẹ Joe lên phía trước. Ba người còn lại lẻo đẻo theo sau.

- Đứng lại!

Joe đứng sững lại, cậu còn chưa biết cần phải làm gì thì giọng bác Han'dalf đã vang lên đồng dục:

- Đưa tay ra trước xem cháu sờ thấy gì.

Làm theo lời bác Han'dalf, Joe thót tim khi tay cậu chạm phải một vật cứng cứng. Cậu làm liều đi thêm bước nữa thì đầu đụng trúng một cánh cửa có màu hoàn toàn giống với những bức tường. Té ra cậu đã đến cuối đường hầm mà không biết.

- Bác... mở được cánh cửa này ạ? - Joe ấp úng hỏi.

- Ta muốn chỉ cho các cháu xem cái này trước. - Bác Han'dalf nói.

Thình lình Joe thấy một tia sáng trắng lấp lóa xuyên qua cánh cửa rồi nhanh chóng vụt tắt, vì quá nhanh nên Joe không chắc nó phát ra từ đâu, hình như là từ

mái tóc của bác Han'dalf. Bóng tối chậm chạp tan đi, điều tiếp theo Joe thấy là một luồng sáng xanh chiếu xuyên qua một cái lỗ nhỏ trên cánh cửa, thấp sáng cả đường hầm.

- Bác Han'dalf... bác vừa làm gì vậy? - Ka'nezai thều thào hỏi.

- Còn làm gì nữa, đục một cái lỗ cho mấy đứa nhìn qua.

- Thật khủng khiếp! - Ka'nzai nói.

- Bác đã tạo ra tia sáng trắng đó ạ? - Joe hỏi.

- Hai đứa giả ngô giả nghệ cái gì thế Joe, cháu ở đây bao năm rồi mà không hiểu gì về sức mạnh của người Ánh Sáng sao mà còn hỏi bác câu này? Ka'nezai, cháu không phải là người Ánh Sáng, tại sao cháu lại ở đây?

- Cháu... cháu... - Ka'nezai không biết trả lời sao, cậu nhìn bác Han'dalf bối rối.

- Bác Han'dalf à, cậu ấy là cháu của Chúa vương Igormur và ông Aral. - Livia đứng sau nói nhỏ.

Bác Han'dalf không nói gì thêm, nhún vai một cái rồi quay đi, nhìn vào cái lỗ trên cửa.

- Zalla, tại sao cậu không ra tay lúc chúng ta bị bọn quái vật tấn công? - Joe thắc mắc.

Zalla còn chưa kịp trả lời, bác Han'dalf đã lên tiếng, mắt không rời cái lỗ.

- Zalla còn nhỏ, phản ứng chưa nhanh. Nhưng nếu Zalla có ra tay thì sức mạnh của cậu ấy cũng không làm gì được bọn quái vật đâu.

- Tại sao ạ? - Joe hỏi.

- Tại vì mình chưa trưởng thành, bản thân còn chưa tập luyện chăm chỉ. - Zalla xấu hổ nói.

Kéo vạt áo bác Han'dalf, Joe nói:

- Bác Han'dalf, cháu tưởng cái lỗ nhỏ này phải được tạo ra từ trước rồi chứ, tại sao...

- Lắm tại sao quá! - Bác Han'dalf quay đầu, nói. - Không có mấy đứa, bác có thể nhìn xuyên qua cánh cửa này mà không cần cái lỗ nào hết.

- Oa! Việc này thì chỉ có bác làm được. Đến bố mẹ cháu cũng phải bó tay. - Zalla kêu lên ngưỡng mộ.

- Bố cháu cũng giỏi lắm nhưng ông ấy mà thể hiện nhiều thì lại bị mẹ cháu mắng. Thôi không nói nhiều nữa, lại đây xem đi, từng đứa một...

Có câu: “làm chị thì phải nhường em”, nhưng Livia lại lách người lên trước, ghé mắt nhìn qua cái lỗ nhỏ. Joe muốn hỏi xem Livia nhìn thấy gì nhưng thấy gương mặt tái nhợt của chị, cậu liền bặm chặt môi. Bác Han’dalf khoái chí nhìn Livia co rúm người ngồi bệt xuống nền đá, chắc bác đang chắc mẩm sau vụ này cả bọn sẽ ngoan ngoãn nghe lời bác mà đi về nhà. Joe là đứa cuối cùng có được vinh dự nhìn qua cái lỗ, cậu không muốn hỏi Zalla hay Ka’nezai xem chúng đã nhìn thấy gì vì nhận thấy gương mặt hai đứa bạn cũng chẳng khác hơn Livia là mấy.

- Thấy gì chưa? - Ka’nezai đứng sau, giọng run run khiếp đảm.

Thấy thì thấy rồi: Đập vào mắt Joe là hình ảnh một con vật khổng lồ có thân dài ngoằng chia làm nhiều đốt đang quấn quanh một cột đá cao. Lơ lửng trên đỉnh cột là một ngôi sao đang tỏa ra ánh sáng xanh lấp lánh thấp sáng cho những bức tường. Con vật có thân đen tuyền, trơn bóng từ từ ngóc đầu khỏi cuộn thân dày, trườn lên cao cho tới khi cái đầu bé tí của nó chạm vào ngôi sao. Nửa thân trên lơ lửng trên cao, nửa thân dưới quấn quanh chiếc cột, con vật giữ nguyên tư thế đó trong vài phút rồi lại trườn xuống dưới. Trước khi rời mắt khỏi cái lỗ, Joe láo liên đảo mắt tìm kiếm những con khác, và cậu rất ngạc nhiên khi thấy chỉ có một con duy nhất.

- Giờ các cháu chịu về nhà rồi chứ? Chúng rất đáng sợ đấy! - Bác Han’dalf nói bằng giọng hăm dọa.

Nghe thấy thế, Livia liền đứng bật dậy. Phản ứng của nàng khiến bác Han’dalf hơi bất ngờ.

- Sao thế? Cháu muốn nói gì à? - Bác Han’dalf hỏi bằng giọng hy vọng.

- Bác cùng về với chúng cháu. - Livia nói.

- Bác sẽ đưa các cháu ra khỏi đường hầm rồi phải quay trở lại đây.

- Ô không, chúng cháu sẽ ở lại cùng bác.

- Đúng vậy!

Zalla và Ka’nezai đồng thanh nói, hùa theo Joe.

- Đừng có cứng đầu cứng cổ như thế? Bọn nhóc này không biết nghe lời gì hết. - Bác Han’dalf lắc đầu thất vọng rồi ném cho Joe cái nhìn tức tối, khó chịu.

- Ông bà Baker và ông bà Nalton sẽ không để bác yên nếu có chuyện gì xảy ra với các cháu... mà than ôi... - Bác Han’dalf đột nhiên ôm đầu, kêu lên. - Lại

còn thằng bé này nữa, cháu của Chúa vương Igormur... Làm sao tôi có thể cho thằng nhỏ Joe con dao băng kia chứ!

- Bác Han'dalf, biết đâu chừng bọn cháu ở lại sẽ giúp bác lấy được những ngôi sao. - Zalla nói.

- Đâu có nhiều đâu, chỉ có duy nhất một ngôi sao thôi. - Joe nói.

- Thì chỉ có một thôi mà. Mấy đứa tự nghĩ chứ bác có nói là có nhiều đâu. - Bác Han'dalf nói.

Joe tưởng mình nghe nhầm. Bác Han'dalf có cả một phòng chứa hàng trăm ngôi sao, vậy mà chỉ vì một ngôi sao bị mất mà bác phải lặn lội tới ổ của bọn quái vật, nằm chờ đợi khổ sở ở đây không biết bao nhiêu ngày. Là sao chứ?

- Bác có nhiều ngôi sao như vậy, mất một ngôi cũng có sao? - Joe nhăn nhó nói.

- Không biết gì thì đừng nói bừa. - Bác Han'dalf bực mình nói, rồi bác hạ giọng nói tiếp: - Bác không thể để mất ngôi sao nào hết.

- Ngôi sao đẹp thế, nếu để lại cho bọn quái vật ba chân thì thật là phí.

Bác Han'dalf gật đầu tán thành ý kiến của Ka'nezai.

Bọn quái vật ba chân chưa bao giờ ra khỏi ổ của chúng, vậy mà lần này chỉ vì một ngôi sao... - Joe dùng lời phân tích, bất chợt cất cao giọng nói: - Bác Han'dalf, không nhỡ ngôi sao này có thể giúp ích cho bọn quái vật?

- Bác không nghĩ vậy! - Bác Han'dalf phản đối. - Bọn quái vật muốn có ngôi sao chỉ đơn giản vì nó đẹp. Không một con nào trừ hai vợ chồng con quái vật chúa được phép vào căn phòng cất giữ ngôi sao. Chúng mê mẩn thứ ánh sáng xanh huyền ảo, ngày đêm ở bên cạnh ngôi sao, không chịu rời nửa bước.

- Bác có thể dùng sức mạnh...

- Bác không muốn làm điều đó - Bác Han'dalf ngắt lời Ka'nezai. - Với lại, cũng không nên động tới bọn quái vật ba chân vì chúng rất đáng sợ. Không còn cách nào khác nên bác mới phải thân chinh tới ổ của chúng.

- Tại sao chúng chỉ lấy có một ngôi sao ạ? - Joe hỏi.

- Ô, chúng muốn nhiều chứ. Nhưng không may cho chúng, hôm đó bác về nhà sớm hơn dự định...

- Một mình bác đuổi bọn quái vật đi sao? - Joe nói, cảm thấy trái tim mình đập dữ dội trong lồng ngực.

- Bác không hại chết con nào hết, chỉ dọa cho chúng sợ mà bỏ đi thôi. Ban đầu bác không biết tại sao chúng tới nhà bác, mãi đến khi vào phòng mới biết một ngôi sao đã bị lấy đi. Vậy là bác tức tốc đến đây ngay.

- Chúng không tấn công bác à? - Livia khẽ khàng hỏi.

- Không. Chúng lẩn trốn rất nhanh.

- Thật khôi hài! Bọn quái vật ba chân không tấn công mà lại lẩn trốn. Đúng là không thể tin nổi. - Joe nói.

- Vì chúng có cái đầu đấy! Cái đầu của chúng không ngu dại như các cháu nghĩ đâu. Bọn này rất thông minh, biết phân biệt phải trái như con người. Chúng biết chúng đã vi phạm bản hiệp ước nên không thể vừa ăn cướp vừa la làng.

- Cái đầu chúng bé tí, sao nghĩ được nhiều như vậy? - Livia ngạc nhiên nói.

- Đầu bé mới thông minh, đầu to đôi khi lại rỗng tuếch. - Bác Han'dalf khinh khỉnh nói.

- Bác Han'dalf, bọn quái vật có biết bác ở đây không? - Zalla hỏi.

- Sau vụ vừa rồi thì chúng biết chắc. - Bác Han'dalf nhìn bọn trẻ, lắc lắc đầu, như thể tội lỗi là do chúng gây ra.

Mà cũng đúng thôi, việc chúng làm suýt chút nữa đã gây ra họa lớn, không những thế còn làm bác Han'dalf bị liên lụy. Nói một cách công bằng, chúng đã mang tai họa đến cho bác. Joe thấy cậu thật khéo tưởng tượng. Cậu hình dung ra hình ảnh mẹ ngất lịm khi nghe tin dữ, bác Deero dù đau đớn vẫn cay nghiệt lên án bác Han'dalf, còn bác Han'dalf lúc đó chỉ biết đứng lặng, đầu cúi gằm, nước mắt lưng tròng, khóc thương cho bọn trẻ và cũng là khóc cho chính số phận hẩm hiu của bác...

- Đứng dịch ra coi! - Joe giật nảy người vì cái vồ vai của bác Han'dalf. - Nghĩ gì mà bác gọi không trả lời thế?

- Joe đang nghĩ coi có cách nào hạ gục được hai con quái vật chúa giúp bác không ấy mà. - Ka'nezai nói.

- Trật tự nào! - Bác Han'dalf vừa nói vừa nhìn qua cái lỗ nhỏ.

- Bác nói bác có thể nhìn xuyên qua cánh cửa đá mà. - Joe thắc mắc.

- Ừ... nhưng bác tò mò muốn biết cảm giác nhìn xuyên qua cái lỗ nhỏ ra sao... Nó đi rồi...

- Bác nói gì ạ? - Joe không nghe ra nên hỏi lại.

Bác Han'dalf quay đầu nhìn bọn trẻ, đứng thẳng lưng vẻ trang trọng.

- Các cháu nghe này: thời cơ đã đến... - Giọng bác Han'dalf đầy vẻ hồi hộp. - Sau ba ngày chờ đợi, cuối cùng vận may đã mỉm cười với bác.

Bác Han'dalf ngừng lời, ánh mắt lóe lên tia hy vọng.

Joe sốt ruột không chịu nổi, cậu nói:

- Nghĩa là sao, bác Han'dalf?

- Bác không có thời gian đưa các cháu về nữa...

- Tốt quá! - Ka'nezai nói nhưng phải thụt lùi mấy bước vì sợ bác Han'dalf cốc đầu.

- Quái vật chúa đã rời căn phòng. Nhân cơ hội này bác phải vào lấy ngôi sao.

- Bọn cháu cùng đi với bác.

Bọn trẻ đồng thanh nói, chẳng rõ tiếng đứa nào to nhất.

- Không được! - Bác Han'dalf gần như quát lên. - Các cháu phải ngồi đây chờ bác. Xong chuyện bác sẽ trở ra rồi cùng về với các cháu.

Thấy vẻ mặt bướng bỉnh của Joe, bác Han'dalf ngọt nhạt:

- Nghe lời bác đi, đợi thì lâu chứ làm nhanh lắm. Hai phút thôi.

“Ngồi chờ bác!” Joe cay đắng nghĩ. Bác Han'dalf vẫn cứ đinh ninh bọn trẻ sẽ nghe theo lời mình. Bác nhắc đi nhắc lại hai chữ “nguy hiểm”, giọng bác nghe như đã thuyết phục được bọn trẻ:

- Cố gắng ngồi yên lặng. Bác sẽ trở lại ngay.

- Bác Han'dalf toan quay người về phía cánh cửa, giọng Joe đã vang lên đồng dục:

- Bác Han'dalf, nếu bác nghĩ bọn cháu ngồi đây sẽ được an toàn thì bác làm rồi. Bác chẳng nói bọn quái vật ba chân thông minh như người sao, trong lúc bác vào trong đó, chúng sẽ bò vào đây...

- Không có chuyện đó đâu... - Tuy nói vậy nhưng giọng bác Han'dalf có vẻ xuôi xuôi trước lý lẽ của Joe.

- Có thể lắm chứ? - Zalla nói.

- Chúng ta phải đề phòng trường hợp xấu nhất. Nếu bọn quái vật bò vào đây, bọn cháu sẽ chết chắc. Vì sự an toàn của bọn cháu, bác không thể để bọn cháu ở lại đây.

- Đi cùng với bác là an toàn nhất. - Ka'nezai góp lời.

- Đúng đây bác ạ! - Livia chẳng chịu thua, thì thâm vào tai bác Han'dalf.

- Ôi! Cái bọn quý sứ này. Ai bảo chúng bay tới đây làm chi! - Bác Han'dalf vò đầu bứt tai, nhìn qua cái lỗ nhỏ với vẻ sốt ruột. - Không quyết định nhanh thì sẽ không kịp. Nó sẽ quay trở lại.

Bọn trẻ nín thở chờ đợi quyết định của bác Han'dalf. Mấy đứa tinh ranh còn làm bộ làm tịch ra vẻ sợ hãi, khéo tới nỗi bác Han'dalf tưởng bọn trẻ cần sự che chở của bác thật.

Joe cảm thấy trống ngực đập thình thịch. Nếu bác Han'dalf cương quyết nhất cả bọn trong này thì cậu phải làm sao? Nhưng may thay, cuối cùng bác Han'dalf cũng chịu nhượng bộ, giọng bác đau khổ:

- Đi sau bác, cầm cóng nghiêng xung quanh.

- Dạ - Cả bọn đồng thanh nói.

Bác Han'dalf đặt hai bàn tay lên cánh cửa. Chẳng phải chờ đợi lâu, cánh cửa lập tức chuyển động, không phát ra một âm thanh nào.

- Đi thôi! - Giọng bác Han'dalf khẽ khàng.